

JAMES PATTERSON
& MAXINE PAETRO

PŮLNOC

ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

Copyright © 2023 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Graal Literary Agency.
Translation © Duha Ondřej, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 23rd MIDNIGHT
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Little, Brown and
Company,
a division of Hachette Book Group Inc., přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-434-2

*Věnováno našim přátelům a fanouškům
Ženského vyšetřovacího klubu.
Tahle kniha je pro Vás.*

PROLOG

Pondělí

Jedna

Toho rána za rozbřesku nacouval muž oblečený od hlavy až k patě v černém svém šedým sedanem Ford k chodníku v Taylor Street. Na východě si ranní slunce razilo cestu mraky nad Sanfranciským zálivem. Byla ještě tma, ale onen muž, který byl teď v módu „blackout“, tu ulici znal stejně dobře jako svou mysl.

Vypnul reflektory, stiskl tlačítko uvolňující víko kufru, o kousek sklopil opěradlo a namířil své videobrýle na zpětné zrcátko. S ničím nerušeným výhledem na ulici tvořenou viktoriánskými řadovými domy před sebou a na dřevěné schodiště za sebou čekal Blackout na Catherine. Vždycky byla dochvilná, což byla jedna z věcí, které se mu na ní líbily.

V pětadvaceti byla Catherine Fleetová krásnou matkou malé holčičky jménem Josephina a nedílnou součástí mistrovského díla, které tvořil. Moc rád by si s ní o něm promluvil, ale nebyl na to čas. Právě vycházela ze svého domu v Leavenworth Street. Věděl, že zahne do Macondray Lane, půl kilometru dlouhé cesty pro pěší, která vedla z kopce a v pravém úhlu se napojovala na Taylor Street.

Cesta protínala malý lesík a pak vedla podél zdí velkých domů, dokud se nespojila s tím dřevěným schodištěm, které končilo jen nějakých třicet centimetrů za bývalým policejním autem bez nápisů a majáků, v němž Blackout seděl.

Catherine se tam zastaví s Josie hledící dopředu z nosítka na hrudi a společně si vychutnají krásný výhled na rozbřesk nad Sanfranciským zálivem. Okamžik nato zamíří na jih do Ina Coolbrith Parku na ranní procházku.

Když tu myšlenku dokončil, zahlédl Blackout záblesk pohybu ve zpětném zrcátku. Catherine byla v polovině schodiště, přesná jako metronom. Její rozepnutý tmavý kabát odhaloval granátově červený svetr se vzorem sněhových vloček a černé kalhoty. Dlouhé tmavé vlasy jí splývaly přes ramena a miminku kolem uší.

Dokonalá. Byla dokonalá.

Blackout uložil videobryle do pouzdra, na velké ruce si natáhl rukavice a vystoupil z auta. K úpatí schodiště to měl jen pár kroků. Catherine se s rukou na zábradlí krátce podívala dolů a věnovala tomu pohlednému muži letmý úsměv.

Blackout jí ho oplatil, vyšel po prvních dvou schodech a o třetí zavadil špičkou boty. Zakopl, přesně jak měl v plánu, se vši parádou spadl dopředu a zůstal ležet s roztaženými rukama jako velký zraněný pták.

„Proboha!“ zvolala. „Jste v pořádku?“

„No, já nevím,“ řekl. „Myslím, že jsem si narazil koleno o kraj schodu...“

Blackout se neohrabaně zvedal do kleku, když k němu Catherine dorazila.

„Můžete vstát?“

Obavy v jejím hlase v něm zvedly vlnu uspokojení, když vzhlédl do jejích modrých očí se zlatě lemovanou duhovkou. Miminko bylo vzhůru a mávalo pěstičkami ve vzduchu.

„Jsem v pořádku,“ řekl Blackout. „Jenom je mi trapně, to je všechno. Obvykle se snažím zapůsobit svou obratností.“

Catherine se zasmála, řekla: „Zapomeňte, že se to stalo,“ a nevšimla si spreje, který Blackout svíral v ruce. Název „Lehni, pse“ nebyl příliš elegantní, ale fungoval. Namířil sprej na Catherininy zlatomodré oči a stiskl rozprašovač.

Její reakce byla okamžitá, prudká a dotčená. „Co jste to udělal?“ vykřikla. Ztěžka dosedla na schod, slzela po pepřovém spreji a dlaněmi si zakrývala oči. Holčička lapala po dechu a kvílela tak hlasitě, že to muselo být slyšet i přes cihlové zdi.

Blackout pospíchal, aby byli pryč dřív, než se na schodech objeví někdo jiný na cestě do parku. Vyskočil na nohy, postavil se za Catherine a sevřel její ladný krk mezi předloktím a bicipsem. Přidušeně zasípěla: „Neubližujte. Mé. Dceři.“

„Jen klid. Je v dobrých rukách.“

Catherine se snažila odstrčit se ze schodu, vymanit se z jeho sevření, ale Blackout ji držel a tiše na ni mluvil, zatímco ji škrtil.

„Neper se se mou, Catherine. Už to brzo skončí. Pššt, pššt. Neunikneš mi.“

Za patnáct vteřin upadla Catherine do bezvědomí. Za čtyřicet byla ta mladá žena mrtvá. Ale miminko kvílelo dál.

Blackout odhadl, že obě dohromady váží asi pětapadesát kilo. Rozhlédl se na všechny strany. Byli sami. Zvedl matku s dítětem a odnesl je k odemčenému kufru svého auta.

Bez problémů je naložil a právě sahal dovnitř, aby zabil i miminko, když zavolal mužský hlas.

„Promiňte, nepotřebujete tam s něčím pomoci?“

Dvě

Blackout se obrátil a uviděl, jak se v šeru zhmotnil běžec v šortkách a tričku s límečkem a pomalu se k němu blíží. Už ho viděl dřív, muže přes sedmdesát, ztuhlého artritidou a teď udýchaného po výstupu do kopce.

„Jsme v pohodě,“ zavolal Blackout přes rameno. „Nic nepotřebujeme.“

Postarší běžec se zatvářil zmateně a pak, když vzduch naplnil jekot miminka, si dal dvě a dvě dohromady. A pozvedl mobil.

Udělal pár snímků, pak se otočil a překvapivě rychle se rozběhl zpátky z kopce s telefonem na uchu. *Volá 911. Určitě. Má v mobilu fotky, na kterých je on a jeho auto. Třeba se mu podařilo zachytit i poznávací značku a obsah kufru.*

Miminko ječelo.

Nebyl čas na vztek. Blackout přitiskl děcku na ústa a nos velkou ruku v rukavici, dokud nepřestalo dýchat, a pak zakryl obě mrtvá těla příkrývkami. Zatímco zabuchoval víko kufru, zkoumal terén očima kulometčíka z vrtulníku – naklonil ulici k sobě a rozdělil ji do mřížky.

Běžec byl dvacet metrů daleko a zrychloval z kopce. O něco dál podél bloku, poblíž viktoriánských řadových domů, trhala netrpělivá žena vodítkem malého, rozjíveného psa a pak zmizela ve dveřích.

Slunce teď propalovalo vrstvu mraků a barvilo oblohu na růžovo. Blackout vklouzl za volant a vyjel s fordem z parkovacího místa. Vyrovnal ho a dotkl se nohou plynu. Chvilku se vlekl za tím starochem, pak prosvištěl kolem

něho, náhle dupl na brzdu a zablokoval ho. Muž znejistěl, uhnul a pak zamířil k mezeře mezi dvěma zaparkovanými auty.

Blackout sáhl po zbrani položené na sedadle spolujezdce. Byl to elektrický obušek. Popadl ho, vyskočil z auta, rozmáchl se obuškem a zasáhl jím muže do týla. Běžec upadl na zaparkovanou dodávku a pak se svalil do ulice. Slabě vykřikl, ale ten zvuk měl jen malý dosah.

Mobil vyskočil běžci z ruky a sklouzl se několik metrů z kopce. Blackout k němu došel, rozdrtil ho patou a pak sundal z obušku krytku.

Běžec byl bezmocný, plakal, nemohl vstát.

Blackout se na běžce podíval dolů a opatrně mu přiložil funkční konec obušku ke krku.

Promluvil konejšivým hlasem: „Jak se jmenuješ?“

Staroch se marně pokusil obušek odstrčit. Byl rudý v obličeji a po tvářích mu tekly slzy.

„Nedělejte to,“ vypravil ze sebe. „Nic jsem neviděl.“

„Ptal jsem se tě, jak se jmenuješ!“

„Jay. Cob,“ zasípěl.

„Jacob. Rozumím. Vyfotil jsi mě, kamaráde. Velká chyba. Teď se drž, tohle bude jízda.“

Blackout stiskl spoušť elektrického obušku a poslal starochovi do těla milion voltů, dost na to, aby rozsvítily celý blok. Věděl, že lidské tělo dokáže absorbovat jen jedno procento tak silného výboje, takže ten proud navíc Jacoba omráčí a s trochou štěstí mu zastaví srdce.

Ale ne. Staroch zamrkal. Pohnul rty.

Obloha se rozjasňovala a Blackout už na tohle neměl čas. Vrátil se do auta a z přihrádky v palubní desce vyndal klasický Ruger Mark IV s tlumičem. Došel zpátky ke starochovi, zblízka mu namířil na hlavu a vystřelil. Pak mu vpálil ještě dvě kulky do hrudi.

Obrácený zády k mnoha oknům domů na západní straně Taylor Street vyndal Blackout SIM kartu z trosk Jacobova mobilu. Hodil elektrický obušek zpátky do vozu, posadil se za volant a vrátil pistoli do přihrádky. Motor stále běžel. Blackout konečně dovolil, aby jeho tělo zaplavila euforie, ten vzácný, pomíjivý pocit. Ve svých hlubokých nádeších a výdeších slyšel soundtrack svého života.

V duchu si poznamenal, že si musí zapamatovat otvor po kulce v Jacobově čele. A zatmění v jeho očích.

A pak se rozjel autem z kopce.

Blackout měl pořád spoustu práce, toho nejdůležitějšího druhu.

Tři

Blackout projížděl obytnou čtvrtí maximální povolenou rychlostí třicet kilometrů v hodině a měl v plánu dostat se z Taylor Street tak rychle, jak to jen bez zbytečného rizika půjde. Na první křižovatce odbočil doleva do Leavenworth Street a minul dům, kde bydlely Catherine a Josie Fleetovy.

Po vnějším schodišti scházel muž, v němž poznal Catherinein manžela Brada Fleeta. Rozhlédl se na obě strany, a když neviděl svou ženu a dceru, nepochybně usoudil, že jsou Catherine a Josie ještě v parku. *Chudák stará.*

Zatímco v ulici dole bylo slyšet policejní auta s kvílejšími sirénami, pokračoval Blackout v cestě za svou nejdůležitější scénou.

Ted, o několik hodin později, přemýšlel v bezpečí domova o tom, jak dlouhá mu ta cesta se ženou a děckem v kufru připadala. A věnoval několik vzpomínek i tomu

seniorovi, který toho viděl příliš a teď ležel v Taylor Street mezi dvěma zaparkovanými auty.

Cestou si v autě nabil videobryle a později nafilmoval dokonalý ceremoniál pro své oběti – bez vyrušení. V duši cítil mír. Zbožnou úctu.

Tuhle část, konec jejich příběhu, představoval jeden dlouhý, čtyřminutový záběr, který by mohl být ještě hořkosladší s hudebním doprovodem. Chtělo by to něco klasického, pomyslel si. Albinoniho „Adagio v G moll“. Anebo ještě lépe, Ravelovu *Pavanu za mrtvou infantku*. Ano, to by byl vhodnější hold pro vraha, na něhož často myslel jako na svého učitele, skoro přítele. Byl si jistý, že by se jeho mentorovi tenhle výsledek celodenní práce líbil, a teď si ho představil: skvělého popravčího zavřeného v cele v San Quentinu. Muže jménem Evan Burke.

O DVA DNY DŘÍVE

1. kapitola

Cindy Thomasová seděla na zadním sedadle limuzíny Lincoln mířící ke knihkupectví Knižní pasáž ve městě Corte Madera. Byla sobota odpoledne, první den turné, na kterém měla propagovat svoji knihu, a ona měla všechny důvody k nadšení.

Od chvíle, kdy prodala svůj projekt, byla Cindy v jednom kole. Vzhledem k aktuálnosti tématu urychlil její vydavatel výrobu a uvedl knihu na trh v rekordním čase.

Recenze před vydáním byly nadšené. Mezi lidmi od fochu se šeptalo, že se dostane na první místo na seznamu bestsellerů *New York Times*. Pokud by se to skutečně stalo, byla by to pocta a zázrak, ale zatím neměla ani zdaleka pocit, že by k tomu opravdu mohlo dojít.

Při psaní autorizovaného životopisu Evana Burkea ji opakovaně šokovala jeho bezcitnost a potěšení, které mu vraždění přinášelo. Cindy se nepodařilo udržet si dostatečný odstup od odporných detailů jeho zločinů, takže poznala Evana Burkea až příliš dobře. A to, co se dozvěděla, ji změnilo.

Cindy oběma rukama pevně svírala knihu v klíně. Obrátila ji, aby se znovu podívala na Burkeovu fotografii na zadní straně přebalu. Vypadal obyčejně. Běloch s obličejem bez vrásek a bujnou kšticí, kterému mohlo být stejně tak přes padesát jako přes sedmdesát. Prošel rukama

plastického chirurga, nechal si obličej operativně upravit a chemicky obrousit, což mu ubralo nějakých deset až dvacet let. Jeho hnědé oči vypadaly laskavě, ale Evan Burke nevěděl, co laskavost je. Tento psychopat, sériový vrah, spáchal přes sto vražd, než byl konečně dopaden při činu.

Byl zraněn při přestřelce s policií, zatčen, hospitalizován a obviněn z vraždy prvního stupně.

To měla být definitivní stopka, konec příběhu, ale Burkeův narcismus nešlo zastavit. Zatímco se stále uzdravoval ze svých zranění připoutaný k nemocničnímu lůžku, požádal, aby ho navštívila Cindy Thomasová, špičková reportérka kriminální rubriky *San Francisco Chronicle*.

Cindy nevěděla, že je Burke jejím fanouškem, on jí však pověděl, že čte její sloupek každý den a že bude jednoho dne slavná. Jela do nemocnice v naději, že získá něco, co by mohla citovat, a on jí předstřel svůj velký nápad.

„Chci si zajistit své místo v dějinách. Co kdybychom spolu napsali knihu, Cindy?“

Cindy, investigativní reportérka, která už jednu knihu o skutečném zločinu napsala, si pamatovala, že si v Burkeově přítomnosti připadala trochu jako v mráкотách.

Poté, co ji seznámil se svou vizí strhujícího literárního díla, které dá zazářit jejímu talentu a oživí její kariéru, řekla na jeho návrh „Dobře“ a dokonce přidala „Děkuji.“ Evan Burke si vychutná své uvedení do síně slávy sériových vrahů o samotě ve své cele.

Krátce po uzavření dohody s Burkem změnila původní titul z *Poslední vzdor Evana Burkea* na *Nikdy jste mě neznali: Skutečný příběh Evana Burkea*, „*Ducha Cataliny*“. Cindyin nakladatel a právník Bob Barnett řekl: „Skvělý titul. Velice prodejný. Tvoje jméno bude na prvním místě.“ Tak se Cindy Thomasová stala Burkeovou důvěrnicí, spoluautorkou a spojením se světem za zdmi státní věznice v San Quentinu.

Ted, když držela v ruce hotové dílo, jí ta kniha připadala útlá ve srovnání s Burkeovým pekelným řáděním. Doznal se k šesti vraždám a pomohl policii rozlousknout několik nevyřešených sériových vražd výměnou za své požadavky – konkrétně televizi, notebook bez wifi, rádio a soukromí ve sprše. A chtěl i místnost pro setkávání právníka s klientem, kde ho mohla navštěvovat i ona.

Cindy si nacpala knihu do kabelky a zahleděla se z okénka, aniž ve skutečnosti něco viděla. Po setkání s Burkem skoro celou noc nespala, a když se probudila, patřily její první myšlenky krvavým vraždám a panteonu Burkeových takzvaných kolegů, jako byli Bundy, Gacy, Dahmer, BTK a Samův syn. Burke se s nimi rád srovnával, protože podle svého názoru stál nad nimi se zlatou medailí visící na stuze kolem jeho krku.

To naprosté ponoření do všechno, co se týkalo Burkea, však přineslo nečekanou a očištnou výhodu. Cindy získala řečnický stupínek a megafon, a pokud by kniha *Nikdy jste mě neznali* měla takový úspěch, jaký očekávali její přátelé a podporovatelé, mohla by skutečně zachraňovat životy.

Řidič řekl přes rameno: „Jsme tady, paní.“

Když auto zastavilo, Cindy si přemalovala rty, prohrábla si prsty oblak svých blondatých kudrn a vystoupila, aniž počkala, až jí řidič otevře dveře.

Ten řidič pracoval pro jejího vydavatele, byl prověřený a schválený. Nezdálo se, že by o ni projevoval sebemenší zájem.

Ale Cindy Thomasová už nevěřila mužům, které neznala.

2. kapitola

Dveře knihkupectví Knižní pasáž se rozlétly dřív, než se Cindy dotkla madla.

Uslyšela Richieho zavolat: „Je tady.“

Richard Conklin, Cindyin pohledný, dobrosrdečný snoubenec a inspektor z oddělení vražd sanfranciské policie, ji přivítal objetím a polibkem. Pak ji vzal za ramena a pohlédl jí do očí.

„Jsi v pohodě, zlato?“

„Jak vypadám?“

„Jako televizní osobnost. Z hlavního vysílacího času.“

„Hm. Takže se ti v červené líbím?“

Usmál se a řekl: „Nos ji častěji.“

Zasmála se, a když ji Rich pustil, přistoupila k nim Elaine Petrocelliová, majitelka Knižní pasáže. Elaine potřásla Cindy rukou, kterou sevřela v obou dlaních, a řekla: „Cindy, tak ráda se s vámi konečně setkávám. Povězte mi, co vám můžu přinést.“

„Ke štěstí mi úplně stačí, že jsem tady,“ řekla Cindy a uvědomila si, že to tak v tu chvíli opravdu cítí.

Elaine pravidelně pořádala podobné literární události a přátelila se se spisovateli. Cindy chápala, že příležitost promluvit na jednom z Elaininých shromáždění je pro ni po všech stránkách prospěšná. *Vylez z té své ulity, Cindy. Hned, přikázala si.*

Cindy se pokusila rozhlédnout po obchodě, ale ode dveří nebyl vidět celý. Uvnitř se nacházelo bludiště z dlouhých regálů a uličky byly nacpané zákazníky, kteří si prohlíželi knihy. Strop byl vysoký a z velkých oken na delší straně krámu pronikalo dovnitř odpolední světlo.

Elaine Cindy doprovodila do zadních prostor obchodu, kde byly pod pódiem rozestavené skládací židle. Za pódiem se v levém rohu nacházel stojan s přebalem její knihy – černobílou fotografií Burkeova místa činu v centru San Franciska, zvětšenou a natištěnou na pěnové desce. A napravo byl stůl s hromadou zbrusu nových výtisků knihy s jejím jménem jako hlavní autorky.

Na druhé straně, u stěny s okny, stály Cindyiny nejlepší kamarádky: Lindsay Boxerová, Yuki Castellanová a Claire Washburnová, zasloužilé členky Ženského vyšetřovacího klubu. Všechny tři odbornice na řešení zločinů, každá ve svém oboru – Claire jako hlavní soudní lékařka, Yuki jako skvělá státní zástupkyně a Lindsay jako vyšetřovatelka oddělení vražd a partačka Cindyina přítele Riche – se smály zabrané do hovoru a nevšimly si, že už je Cindy na místě.

Cindy se otočila zpátky k Elaine, která říkala: „Chtěla jsem si přečíst jen kapitolu, Cindy, ale nemohla jsem usnout. Dočetla jsem vaši knihu ve tři ráno. Můj bože, to je ale příběh.“

Cindy se zalily oči slzami vyvolanými jak pokorou, tak vděčností a pocitem podobným svobodě, jenž byl důkazem toho, že vliv, který na ni Evan Burke měl, o trochu polevil. Faktem bylo, že už s ním nikdy nemusela mluvit ani ho vidět.

Židle se zaplnily a místnost ztichla, když Elaine zatukala na mikrofon a řekla: „Všichni prosím přivítejte Cindy Thomasovou a připravte se na to, že vám vyrazí dech.“

Cindy zaujala své místo za mikrofonem. Richie seděl v první řadě s Yuki, a Lindsay s Claire se posadily za ně. Cindy se usmála, když jí Lindsay ukázala zdvižené palce a zamrkala na ni, a pak pokývla těm cizím lidem, kteří si přišli poslechnout vše o její knize.

Cindy řekla do mikrofonu „Haló, haló, slyšíte mě?“, a když lidé vzadu potvrdili, že ji slyší hlasitě a zřetelně, zahájila, povzbuzená zvukem svého zesíleného hlasu, svůj proslov.

3. kapitola

Cindy sevřela okraje pultíku, navázala oční kontakt s publikem a spustila: „Psaní této knihy byl nejtrýznivější zážitek mého života. Nabídku Evana Burkea jsem nečekala, ale byla jsem připravená. Už jsem psala do *Chroniclu* o případu Lucase Burkea. Když vlny vyplavily tělo jeho dcerky – vnučky Evana Burkea – na Baker Beach, byla jsem u toho. Udělala jsem rozhovor se středoškolačkou, která byla o několik dní později zavražděna ve svém autě. Mnoho měsíců poté jsem byla přítomna tomu, jak policie našla vražednou zbraň.

Nevěděla jsem, kdo ty zločiny páchá, ale informovala jsem o nich. Později Evana Burkea policie postřelila a zatkla v Las Vegas. Věděli jsme, že je vrah. Na jeho pozvání jsem za ním zaletěla v naději, že mi poví něco, co dosud neřekl nikomu jinému, podrobnosti, které budu moci zveřejnit v *Chroniclu*. Hledala jsem něco, co bych mohla citovat, ale Burke mi nabídl něco jiného. A dal mi tohle.“

Cindy zatáhla za červenou šňůrku, která jí mizela pod blůzou, a objevil se klíč, který na ní visel.

„Burke bydlel v chatě v poušti kus od Las Vegas s obytnou plochou jen asi čtyřicet metrů čtverečních. Pod postelí měl truhlu a tenhle klíč je od ní. Dva drazí přátelé od sanfranciské policie byli se mnou, když jsem ten kufr odemkla, ale na to, co jsem v něm našla, jsem nebyla připravená.

Burke si zdokumentoval každou vraždu od té první, kterou spáchal před více než třiceti lety. Suvenýry a fotografie zaplnil několik alb na výstřižky. Nakreslil mapy, na nichž vyznačil, kam ukryl ostatky svých obětí. A kromě těch alb měl tucet deníků s podrobným vyličením svých

vražď. Často popisoval ženy, které měl v úmyslu zabít, zmiňoval se o tom, co říkaly, jak zemřely, a jejich poslední slova doplňoval několika verši.“

Cindy se odmlčela, položila ruku na knihu a rozhlédla se po ztichlém obecenstvu. Mnozí posluchači se tvářili vyděšeně, jako by se Evan Burke mohl náhle zjevit a vystřídat ji u mikrofonu.

Řekla: „Evan Burke zemře ve vězení. Jeho kariéra vraha skončila. Ale spolu se svými trofejemi a obsáhlými poznámkami mi – nám všem – Evan Burke věnoval neocenitelný dar.

Devadesát pět procent Burkeových obětí svého vraha neznalo, nedostalo žádné varování a nepřežilo první setkání s ním. Jeho dar je stejný, jaký nám poskytli rodiče, když jsme byli ještě děti, a o jeho významu svědčí tato kniha.

Dá se vyjádřit stručně: Střeďte se cizích lidí.

Vezměte si to prosím k srdci. Tato rada pochází od jednoho z nejúspěšnějších sériových vrahů v Americe.

Nějaké otázky?“

4. kapitola

Knihkupectvím prošla vlna potlesku. Někteří lidé vstali na důkaz svého obdivu a uznání, a zároveň se zvedl les rukou. Cindy se usmála, potěšena ovacemi, a zavolala: „Ta žena v modrém u uličky. Co byste chtěla vědět?“

„Dobrý den, Cindy. Jak probíhalo psaní? Byla jste s Burkem v jedné místnosti, když jste s ním dělala rozhovory, nebo jste seděla před jeho celou?“

„Byli jsme v místnosti pro návštěvy právníků velké asi jako malá šatna. Byla zamřížovaná. Burke byl spoutaný

a pár kroků od nás stály stráže. Vždycky jsem si tam vzpomněla na *Mlčení jeňátek*.“

Jak Cindy odpovídala na otázky, rychle si uvědomila, že čtvrtina převážně ženského publika chce znát podrobnosti jejího pracovního procesu – od kolika každý den psala, nebo zda Burke její práci průběžně četl a revidoval.

„Když jsem přímo nepsala, zamýšlela jsem se nad uspořádáním jednotlivých částí knihy. Když jsem spala, zdálo se mi o knize, o jednotlivých příbězích, o tom, co Burke dělal s oběťmi.

Zbytek těch, kteří se jí ptali, se chtěl dozvědět víc o Evanu Burkeovi. Několik lidí se zajímalo o obsah jeho truhly se suvenýry, jak vypadala ta alba na výstřižky a zda by dokázala porovnat jeho první a poslední záznamy. Zlepšoval se časem? Jak se mu dařilo tak dlouho unikat policii?

Všechno to byly dobré otázky a Cindy pokaždé tazatele obratně odkázala na svou novou knihu, i když ji začali zahánět zpátky do té temné jeskyně v její mysli, kde žila hrůza.

Dobře oblečená žena odhadem něco přes padesát vstala, aniž se přihlásila, a řekla: „Nemyslím si, že bych se nechala oklamat mužem jako Burke.“

Zaznělo trochu bučení, nejistého smíchu a další otázky, které Cindy zodpověděla. *Ano, Burke už knihu viděl. Ano, líbila se mu. Ano, cítím se zranitelnější poté, co jsem strávila tolik času v jeho přítomnosti a s jeho hrůznými skutky. Jsem jiná, než jsem byla před Burkem. Víc si všímám lidí ve svém okolí. A to je dobře.*“

Několik mužů, z nichž některé možná přivedly na besedu jejich partnerky, si našlo místa k stání za židlemi. Jeden z nich zvedl ruku. Mohlo mu být přes třicet, měl brýle a na sobě khaki kalhoty a černý kožený bomber.

„Přicházím v míru,“ zažertoval.

„Dobrý den, a na co se chcete zeptat?“

„Cindy, vaše prezentace mi zní jako klasický nenávistný výpad proti mužům. Jak můžete říct, že by se ženy kvůli tomuhle vrahovi měly bát mužů, které neznají? Na podobných prvních setkáních je přece založena spousta nejlepších milostných příběhů na světě.“

Několik posluchačů muže okřiklo s tím, že to celé nepochopil. Někteří si mysleli, že přišel s dobrým postřehem. Verbální šarvátky rychle získávala na obrátkách. Vypuklo několik hlasitých sporů a skupinový přátelský duch byl tentam.

Muž nehnul ani brvou a zavolal na Cindy: „Dovolte, abych to vysvětlil. Tvrdíte, že ty vraždy i vraha odsuzujete. A přesto jste za tuhle knihu dostala zapláceno –“

„Promiňte, o co vám jde?“

„Jde mi o to, že jste toho muže medializovala a stejně jako on jste za to dostala peníze. Odměňujete vraha bez výčitek svědomí.“

„Mýlíte se,“ řekla Cindy. „On zapláceno nedostal.“

Muž, který Cindy osočil, nehodlal couvnout.

„Nejenže nenávidíte muže, ale navíc jste pokrytec.“

Rich spolu se svou parťáčkou ze SFPD Lidsay Boxerovou a ozbrojeným hlídačem se do toho vložili a oddělili muže od sedícího publika. Elaine řekla „Proboha“ a zamířila rovnou ke dveřím.

Provokatér zavolal cestou k východu: „Hodně štěstí s vaším svědomím, Cindy.“

Cindy chránili její přátelé od policie, ale i tak byla otřesená a věděla, že si později večer položí několik otázek. *Byl ten muž nebezpečný? Nebo byl jen vzteklý a hrubý? Je komerce špatná? Jak jinak předat příběh Evana Burkea těm, kteří si ho potřebují přečíst?*

Jedna žena v prostřední řadě židlí blíž k zadní části místnosti zavolala: „Je ten muž jedním z nich, Cindy? Je sériový vrah?“

Cindy odpověděla: „Nevíme o něm nic jiného, než že se choval nevhodně. Abych se vrátila ke své radě, zpočátku doporučuji scházet se na místech, kde je hodně lidí. A nosit na řetízku na klíče pořádný alarm. Mimochodem, věřím na lásku na první pohled, ale láska na třetí nebo šestý pohled má také svoji hodnotu.

Ještě někdo?“

Čas uplynul, ani se nenadála, a když Cindy, Rich a Ženský vyšetřovací klub opustili Knižní pasáž, byla hodina pryč. Yuki vezla Lindsay a Claire. Cindy se posadila vedle Riche do jeho starého jeepu Bronco a zamířili na jih do Sausalita na večeri.

„Zvládla jsem toho chlapa správně?“

„No jasně. Proč? Dělá ti to starosti?“

„Richi, myslíš, že se objevil na mé besedě náhodou? Nebo mě tam přišel slovně napadnout?“

„Nevím,“ řekl Richie. „Ale jedno je jisté, Cindy, poradila sis s ním jako profík. Byla jsi zdvořilá. Nedala jsi na sobě znát nervozitu. Oplatila jsi mu stejnou mincí. Ale jestli ho uvidíš ještě jednou, volej poldy.“

Cindy se posunula blíž k Richovi a položila mu ruku na stehno.

„Mám dojem, že přišel čas pořídit si velkého psa nebo malou zbraň,“ poznamenala.

„Máš mě,“ řekl Richie. „Velkého psa s velkou zbraní.“

Zasmála se a přitulila se k němu. Rich sundal pravou ruku z volantů a přitiskl Cindy k sobě.

Když se probudila, zatahoval Rich ruční brzdu a na okénko klepala Lindsay se slovy: „Vzbud se, kámoško. Je čas se najíst.“

5. kapitola

V Barnacle jsem byla poprvé, ale u baru bylo místo jen k stání a restaurace se plnila lidmi, kteří si zašli v sobotu na večeri. Byla to útulná taverna pro místní, která lákala i na venkovní posezení s výhledem na záliv.

Slunce ještě nezapadlo, ale už mi kručelo v žaludku. Naše skupinka mnohaletých přátel zabrala piknikový stůl na terase v prvním patře a usadila se ve slábnoucím světle z potemnělé, narůžovělé oblohy.

Sedla jsem si mezi Claire a Yuki a naproti svému parťákovi Richi Conklinovi a skvělé kamarádce Cindy, která se po příliš dlouhé době strávené s Evanem Burkem potýkala s posttraumatickou stresovou poruchou. Snášela to však statečně a všichni jsme byli pyšní na ni i na její důležitou knihu.

Servírka nám přinesla jídelní lístky a představila se nám jako Mandy. Všichni jsme si objednali pivo a ústřice, a já řekla „Ano, prosím“ na pečivo a máslo. „Dva košíky, dobře?“

„Nejdřív pivo,“ řekla Cindy za všeobecného smíchu. „Zasloužím si ho.“

Claire navázala tam, kde jsme skončili po odchodu z knihkupectví.

„Co se týče toho velkohubého chlapa,“ začala. „Spochívá jeho problém se Cindy v tom, že dostala zapláceno za napsání knihy?“

Cindy řekla: „Elaine mi pověděla, že ho tam viděla už dřív, ale nikdy si nekoupil jedinou knihu.“

„Možná mám jeho fotku... Moment,“ řekla Yuki.

„Hodně štěstí s vaším svědomím,“ utrousil Richie. „Takový hajzl.“

„Souhlasím,“ řekla jsem, „ale právě hajzlové bývají nebezpeční – a hloupí.“

Yuki podala svůj mobil Cindy a řekla: „Tak ne, jeho fotku nemám. Ale tady jsi ty, kočko. Podívej se na sebe.“

„Hm,“ řekla Cindy. „Lepší, než jsem myslela.“

„Víte, co bych řekla já?“ pokračovala Yuki. „Ten chlap chtěl upoutat Cindyinu pozornost.“

„Líbila jsem se mu?“ zeptala se Cindy.

„Co jiného by v tom mohlo být?“ opáčila Yuki. „Kdybych ho vyfotila, mohli bychom prohnat jeho ksicht programem na rozpoznávání obličejů.“

Ale ten neznámý hulvát s námi zůstal jako hlavní téma našeho rozhovoru. Zmýlil se v tom, že Burke dostal zaplacení, ale co se týkalo Cindyina tvrzení, byla obezřetnost dostatečným nástrojem pro ženy, které byly příliš důvěřivé?“

Yuki nám rozeslala Cindyiny fotky do mobilů, zatímco nám vykládala o procesu, který začínal v pondělí.

„Myslím si, že když ten obžalovaný neskončí za mřížemi, bude v budoucnu vraždit.“

„Ráda bych se přišla podívat, můžu?“ řekla Cindy.

„Jo, dobře. Budu ráda.“

Rich a já jsme se právě vzpamatovávali z týdnu plného přestřelek gangů a neměli jsme se moc čím chlubit kromě dvou mrtvých dětí a tuctu žijících nezletilých gangsterů, kteří také nemluvili. Ale v té vzácné chvíli na terase s výhledem na záliv jsme byli spolu a cítili se dobře. Bylo to, jako by drsné zážitky z toho týdne smylo to slábnoucí, mdlé světlo.

„Na Cindy a tenhle děsivě nádherný výhled,“ řekla jsem.

„Na nejlepší přátele,“ dodala Cindy.

Cinkly sklenice a dorazila večeře. Mořčák byl skvěle ochucený a připravený, takže brzy zmizel. Právě jsme při-

volali servírku, abychom se zeptali na dezert, když mi v kapse zazvonil telefon.

Samozřejmě jsem ho ignorovala. Žádné mobily na schůzkách Ženského vyšetřovacího klubu. Můj manžel Joe byl doma s naší holčičkou Julií a tohle nebyl jeho vyzváněcí tón. Telefon se však ozval znovu. Pak spustil i Yukin. Snadno jsem si spočítala, že volá Jackson Brady, Yukin manžel a můj velící důstojník. Nejspíš už soptil, že jsem mu to nevzala.

Yuki a já jsme se podívaly na mobily. Ona přijala hovor o zlomek vteřiny dřív než já.

„Je přímo tady, zlato,“ řekla do mobilu. „Linds, chce s tebou mluvit Brady.“

„Brady?“ opáčila jsem. „Kdo umřel?“

Zazvonil Richův mobil. Ťukl na displej a připojil se k Bradyho konferenčnímu hovoru.

„Jsme tu všichni, poručíku. Zopakuj nám to.“

Rich zvedl ruku na znamení, že chce účet, a Yuki řekla Cindy: „Odvezu tě domů. Neopovažuj se odmítnout.“

Yuki podala servírce svoji kartu a já řekla: „Yuki, dej mi vědět, kolik ti dlužím.“

Popadla jsem kousek bagety a dopila poslední dva loky piva. Políbila jsem všechny na tváře, objala znovu Cindy a rozcuchala jí vlasy. „Mám tě ráda.“

„Já tebe taky. Bylo fajn mít tě tady,“ řekla.

Litovala jsem, že musím kamarádky opustit, a neudělala bych to, kdyby ten telefonát neznamenal jediné: někdo byl zavražděn.

6. kapitola

Rich a já jsme odešli z restaurace a oba jsme se cítili mizerně, že jsme museli opustit Cindy zrovna tehle večer.

„Vynahradím jí to,“ řekl Rich a odemkl jeep. Když jsme nastoupili, pokračoval: „A jestli se z toho vyklube práce na celou noc, vyzvu Bradyho na přátelský zápas a pak mu zlomím nos.“

Rozesmála jsem se. Conklin je o deset let mladší než Brady, ale Brady má velké bicepsy. Stačí, aby ohnul paži v lokti, a napne se mu rukáv košile.

„Nechci, abys umřel, Richie.“

„Musíš ve mně věřit, Lindsay. Mám rychlé ruce. A umím tancovat.“

To mě rozesmálo ještě jednou. Měla jsem Richieho ráda a po všech těch letech, kdy jsme sedávali naproti sobě u svých stolů, spolupracovali na nesčetných vraždách a vždycky si navzájem kryli záda – Rich hrál hodného poldu a já zlého, svoji oblíbenou roli – jsme byli dobrý tým. A víc než to, je bratr, kterého jsem nikdy neměla. A přítel na celý život.

Stejně jako Brady. Když si vzal Yuki, stal se součástí rodiny. Protože byl vysoký, měl hodně světlé vlasy a modré oči, tvořili s Yuki výrazný pár. Ona je dcera Japonky a vojáka s italskými předky, má velikost XS, nosí na míru šité kostýmky a ve vlasech má tmavomodré melíry.

Poté co jsem popadla dech a Rich přestal bušit pěstí do vzduchu, pověděla jsem, že jsem nerozuměla všemu, co nám Brady říkal.

„Lámal se mu hlas,“ řekla jsem. „Zachytila jsem jen to hlavní.“

„Mrtvý muž nalezený ve svém autě...“

„Jo, to jsem slyšela.“

„... deset minut od Knižní pasáže.“

Sausalito je přes most od San Franciska a není to náš rajón. Měli jsme se podílet na vyšetřování kvůli blízkosti oběti k tomu knihkupectví? To mi nedávalo smysl, ale hlášení z vysílačky a naše siréna znemožňovaly další konverzaci. Přesto jsem hledala nějaký důvod, ale napadlo mě jen to, že jsme s Richem pracovali na Burkeově případu, když „Rtuť“ nebo „Duch Cataliny“, jak se mu přezdívalo, žil na hoře Tamalpais, asi hodinu odsud. Policie okresu Marin se k nám připojila, když jsme pracovali na jejich území, takže jsem usoudila, že nás tam Brady poslal, aby jim oplatil službu.

Rich znal cestu. Jel na sever paralelně s Route 101. Zahnuli jsme ostře vlevo na Tamal Vista Boulevardu, oblasti s obchody i obytnými domy za nábřežím laguny ve městě Corte Madera. Po sérii rychlých zatáček jsme dorazili do cíle. To klasické americké nákupní centrum mělo brzy zavírat.

Rich zpomalil na rychlost chůze, když jsme se stali součástí pomíjivé scény; lidé kráčeli z obchodů ke svým autům, auta odjížděla, potenciální svědkové se vypařovali, aby je už nikdo nespapřil.

Prohlížela jsem si oblast ze sedadla spolujezdce a počítala jsem obchody. Bylo tam asi dvacet přízemních nebo jednopatrových omítnutých budov: banka, pekařství, tři restaurace s rychlým občerstvením a nespočetné butiků, které tvořily nepravidelný půlkruh okolo parkoviště.

Stejně jako většinu ostatních velkých městských parkovišť dělil i tohle středový pás osázený stromy a byly na něm stovky parkovacích míst, z nichž skoro všechna byla obsazená. Mou pozornost upoutaly blikající policejní majáky na jeho opačném konci.

Šest hlídkových vozů blokovalo provoz a tvořilo zeď okolo místa činu. Jak jsme se blížili k policii, uviděla jsem,

že třetina parkoviště je obehnaná páskou. Deset uniformovaných strážníků řídilo dopravu a střežilo ohraničený prostor.

Připnula jsem si odznak na náprsní kapsu saka, s Richem jsme vystoupili z auta a pokračovali pěšky.

„Ta Toyota Camry,“ řekla jsem a ukázala na vůz stojící tři auta daleko od hlavního průjezdu parkovištěm, který byl spolu se svým bezprostředním okolím také chráněný páskou. Sedan se zdál být šest nebo sedm let starý, měl vínovou barvu a trochu rzi na okrajích blatníků.

Podívala jsem se na hodinky. Bylo půl osmé a obchody zavíraly v osm. Na parkovišti se rozsvítily lampy. Na různých místech cinkaly zvonky a na zavírajících se dveřích se začaly objevovat cedule ZAVŘENO. Do nákupního centra zabočila dodávka z forenzního následovaná další dodávkou označenou nápisem KORONER skládajícím se z velkých černých písmen.

Chodci rychle pochopili situaci. Došlo ke zločinu, možná vraždě, a mnoho z těch, jejichž auta parkovala v ohraničené oblasti, nebude smět odjet. Nemusela jsem slyšet jejich hlasy, abych věděla, co říkají jednomu strážníkovi za druhým. „*Potřebuju svoje auto.*“ „*Musím jet vyzvednout manžela.*“ „*Mám všechny tyhle balíčky.*“ „*Moje matka je sama doma.*“ „*Musíte mě nechat odjet.*“

Naléhali však marně.

Jeden policista v uniformě, asi metr devadesát a sto třicet kilo, zvedl ruku, aby nám zabránil jít dál. Pokračovali jsme v chůzi, ale zavolala jsem na něho své jméno a šarži a zamávala odznakem. Conklin dodal, že nás očekává kapitán policie okresu Marin Geoffrey Brevoort. Strážník nám pokynul a zvedl pásku, abychom pod ní mohli proklouznout.

„Mancuso,“ řekl. „Tom.“

Představil nás svému kolegovi Chrise Famovi a ohlásil naši přítomnost celému týmu. Potom nás Fama seznámil se situací.

„Telefonát přišel asi před patnácti, dvaceti minutami. Vedoucí Dunkin' Donuts odjížděl dřív a jeho auto stálo vedle té toyoty. Všiml si, že jsou zadní dveře pootevřené a okénko u řidiče stažené. Nakoukl dovnitř, uviděl, co uviděl, a nahlásil to.“

„Už ho někdo vyslýchá?“ zeptal se Conklin.

„Jo, nejspíš právě teď na stanici.“

Natáhla jsem si latexové rukavice.

„Nebude vadit, když se podívám?“

„Prosím. Vezměte si moji baterku,“ řekl Fama.

7. kapitola

Rich a já jsme přistoupili k tomu červenému sedanu a nahlédli dovnitř. Každá vražda na mně zanechala stopu a v hlavě se mi rychle začaly tvořit otázky jedna přes druhou. *Co se tady stalo? Kdo toho muže zabil, jak a proč?*

Snažila jsem se na ně odpovídat za pomoci toho, co jsem viděla ve světle baterky a reflektorů pod temnicí se oblohou. Neměla jsem výsledky krevních testů, otisky prstů ani výpovědi svědků. Neznala jsem ani jméno toho muže.

Ale důkazy se skrývaly v té vraždě samotné.

Zaznamenala jsem si polohu těla oběti. Mužovy nohy byly nad podlahou nedaleko pedálů, ale trup byl otočený doprava. Ležel na břiše na předním sedadle s hlavou směrem k sedadlu spolujezdce, s pravou paží pod sebou a levou visící z okraje sedadla.

Pořídila jsem několik snímků a pak řekla Richovi: „Myslím si, že uviděl střelce přicházet zezadu a pokusil se ukrýt pod palubní deskou.“

Když jsem pokračovala v prohlídce těla, zmocnil se mě neblahý pocit. V prostoru pro nohy spolujezdce se nacházelo něco, co vypadalo jako zmuchlaná černá kožená bunda.

„Richi, není to ten chlap z knihkupectví?“

„Hm. Mohl by být. Každopádně je podobně stavěný.“

„Tam na podlaze. To by mohl být jeho bomber.“

Obličej oběti byl přitisknutý k čalounění, což deformovalo jeho rysy. Rich na něj namířil paprsek baterky. Muž měl kůži pokrytou krví s kousky mozku, která byla vidět i na palubní desce a dveřích spolujezdce.

Krve tam bylo tolik, že jsem nepoznala, kudy do těla vnikla kulka. Stejně následky mohl mít i úder velkou pákou na pneumatiky.

„Tohle je práce na tři až šest hodin.“

Souhlasila jsem s ním. Technici z forenzního budou muset zdokumentovat primární místo činu. Pořídít spoustu fotografií, najít otvory po kulkách a nábojnice, cokoliv, co po sobě vrah mohl zanechat. Dokud neskončí, nebude se smět s tělem pohnout.

Mancusův parťák Chris Fama se vrátil se svým zápisníkem v ruce. Řekl: „Registrační značky říkají, že to auto patří Ralphu Hammerovi. Nevíme, jestli je tohle on, ale každopádně nemá žádný záznam v rejstříku. Žije nedaleko Mill Valley. Zajedu uvědomit jeho rodinu. Pardon. Někdo mi volá.“

Richie mířil baterkou do nákladového prostoru, který byl plný nákupních igelitek.

„Podívej se sem, Linds.“

Jediné volné místo na zadním sedadle bylo za řidičem. Nemohli jsme se tím nepořádkem prohrabat, dokud s ním nebudou technici hotoví, ale Richie byl neodbytný.

„Tady,“ řekl. „Vidiš tamhle tu tašku?“

Sledovala jsem paprsek, dokud jsem neuviděla bílou papírovou tašku s nápisem Cheesecake Factory. Pod ní jsem rozeznala roh knihy.

Cindyiny knihy.

Můj parták vyslovil nahlas svoji teorii.

„Leze lidem na nervy. Někdo ho sleduje z toho knihkupectví. Počká, až ten chlap vyjde z Cheesecake Factory s jídlem, a pak, když je zpátky v autě, vklouzne střelec na zadní sedadlo a odpráskne ho. Používá tlumič. Pak zmizí v davu.“

„Docela dobrá pracovní teorie,“ řekla jsem.

Poodešli jsme od toyoty a uviděli skupinky naštvaných nakupujících a prodavačů postávajících na chodníku. Po parkovišti jezdilo cikcak policejní auto s vestavěnými kamerami ve výši kolen, které posílaly registrační značky do počítače v autě. Kdyby byl vydán zatykač, mohlo by se jméno propojit s některým z aut. Každopádně jsme tak získali přehled o vozech, které byly na parkovišti okolo doby vraždy.

Rich řekl: „Vrah by mohl být dávno pryč, ale taky tu mohl zůstat, víš?“

Dostala jsem opožděný, ale stále použitelný nápad.

„V tom knihkupectví musely být bezpečnostní kamery, ne?“

„Jdu na to,“ řekl.

Rich natukal do mobilu číslo a hned nato si stručně promluvil s Elaine. Ukončil hovor a řekl: „Mancuso by mohl někoho poslat, aby od Elaine vyzvedl kamerové záznamy. Počká tam.“

„Dobře. I přes rozsáhlá zranění oběti by nám mohl pomoci program na rozpoznávání obličejů.“

Nastoupili jsme do jeepu, odkud jsme mohli pohodlně sledovat pohyb na místě činu. Policisté postupovali podle příručky, obcházelí okolostojící, zapisovali jejich výpovědi a fotili jejich řidičské průkazy. Byla to poslední šance najít svědka toho zločinu.

Vytočila jsem Bradyho, pověděla mu, co je nového, a dodala: „Jo, jasně, zůstaneme tady.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 23. půlnoc.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.